

LBPRIS

Marceau Miller

Romanul lui Marceau Miller

Titlul original: *Le roman de Marceau Miller*

We know
books

Copyright © Editions de la Martinière, une marque de la société EDLM, Paris, 2025.
Published by special arrangement with EDLM in conjunction with their duly appointed
agent 2 Seas Literary Agency and co-agent Livia Stoia Literary Agency.
All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MILLER, MARCEAU

Romanul lui Marceau Miller / Marceau Miller ; trad. din
lb. franceză de Irinel Antoniu. - București : Crime Scene
Press, 2025

ISBN 978-630-6749-12-6

I. Antoniu, Irinel (trad.)

821.133.1

Coperta: MIHAIL COȘULEȚU

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ELIDA ROGOJINOIU

Bun de tipar: noiembrie 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al
editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Marceau Miller

Romanul lui Marceau Miller

traducere din limba franceză
de Irinel Antoniu

CRIME SCENE PRESS
2025

Prolog

Un trăsnet îmi sfredelește creierul, o lovitură violentă în craniu mă dezechilibrează. Sunt la două sute de metri deasupra hăului, escaladând un perete stâncos pe care-l cunosc bine. Unghiile mele zgârie granitul, palmele mi se desprind. În clipa aceasta înțeleg că totul s-a terminat. Din spirit de provocare, poate din orgoliu, m-am cățarat întotdeauna cu mâinile goale, fără coardă. Știam că într-o zi voi plăti pentru asta.

Mai întâi văd cerul. Apoi o sută de metri de perete îmi trec prin față cât ai clipi. Abia deslușesc silueta care dispare dincolo de vârful pe care eram pe punctul de a-l atinge. Silueta aceasta mi-e cunoscută. Tocmai mi-a provocat căderea în gol și voi muri. În chip straniu, un gând mă liniștește: voi ajunge lângă sora mea. S-a dus acum douăzeci de ani; dimineață, când m-am sculat, eram departe de a-mi imagina că ne vom întâlni azi.

Mă numesc Marceau Miller, sunt un romancier de succes. Măine veți putea citi pe pagina mea de Wikipedia, chiar sub rândul „Născut”: „Decedat: 16 mai 2021 (40 de ani)“. Ironia sorții face să fi petrecut ani în șir scriind de parcă fiecare zi putea fi ultima. Las în urmă manuscrisul cel mai important din viața mea. Ca și cum o parte din mine ar fi presimțit acest moment, anticipând imprevizibila întâlnire cu destinul. Doamna cu coasa nu-ți trimite scrisoare recomandată ca să te avertizeze asupra zilei și orei când vei muri. Li-l las lui Sarah și celorlalți. Sunt liberi să facă orice vor putea cu el. Le datoram adevărul.

Corpul meu plutește prin aer, nu mai controlez nimic. Solul

se apropie cu o viteză înfricoșătoare. Mi se strânge inima pentru copiii mei, Hermione și Benjamin, și pentru soția mea, Sarah, alături de care am construit totul.

Îmi zăresc camioneta parcată la poalele peretelui și înțeleg că mă voi prăbuși chiar lângă ea. Nimic altceva nu-mi trece prin minte. Se pare, totuși, că într-o asemenea situație ți se perindă toată viața dinaintea ochilor. Toți am avut coșmarul acesta cumplit: cazii în gol, fără nimic de care să te ții. Te trezești lac de sudoare și cu inima gata să-ți explodeze, cu o senzație de disconfort care te însoțește ore în șir.

M-am întrebat întotdeauna dacă creierul nostru se deconectează înainte de coliziunea fatală. În câteva sutimi de secundă mă voi lămuri.

Cincizeci de metri.

Zece metri.

Beznă.

PARTEA ÎNTÂI CĂDEREA

1

Sâmbătă, 15 mai 2021

Ziua de dinaintea morții lui Marceau Miller

Instalată în balansoarul de pe terasa cabanei, ridic privirea din romanul care mă absorbise complet. Ceaiul meu încă aburește. Aici îmi place să fiu, cu fața la Léman, lacul *meu*, ca și cum mi-ar aparține. În nicio poveste scrisă de soțul meu nimic nu anunță furtuna care se va abate asupra personajelor. Adesea se întâmplă pe ascuns și lovește direct. Iau o înghițitură de Saint James, un ceai negru și tare cu note de ciocolată, și las ceașca jos. E a douăzecea carte a lui și încă reușește să mă surprindă. Nu înțeleg totul la Marceau, dar trebuie să recunosc un lucru: succesul lui e meritat. Mânuieste suspansul ca nimeni altul. Ba chiar prea mult. Peste tot, în orice moment.

Un zbârnâit de motor mă smulge definitiv din lectură. La capătul grădinii, o ambarcațiune se apropie de ponton. I-am făcut revizia săptămâna trecută, face parte din flota pe care o dețin împreună cu asociata mea Karen. Are motor extern și nu e decât o bărcuță cârpăcită pe care n-am îndrăzni niciodată să le-o propunem clienților. Dar e bucuria copiilor. Uneori merg cu ea la agenție, luând-o de-a lungul malului până la Yvoire. Face cu un sfert de oră mai mult decât mașina, dar e la fel de practică pentru transportul materialelor ca vechea camionetă a lui Marceau.

Benjamin e la cârmă. La zece ani, manevrează deja bine, dar după părerea mea se apropie cam repede de ponton. Marceau

flutură brațele. Probabil că tocmai îi cere să încetinească. M-au observat. Toți trei îmi fac semne largi cu mâna. Zâmbesc și le răspund la fel. Hermione, fata noastră cea mare, postată la prova bărcii, sare pe debarcader și prinde amara pe care i-o aruncă taică-său. Supraveghez manevra. Pontonul pe stâlpi nu e prea lat; picioarele lungi de lemn se înfig în adâncuri ca să se înrădăcineze în blocuri de beton prinse într-un amestec de mâl și pietre înverzite. În acest anotimp, când soarele încă dogorește, scândurile nu sunt alunecoase, totul merge bine. Benjamin oprește motorul și vine după tatăl și sora lui.

Las cartea din mână fără să-i pun măcar semnul de pagină. Am memorat numărul din ediția folio, 40, vârsta mea și a lui Marceau. Iar la pagina 40 lucrurile merg deja rău pentru personaje. E numai începutul, sunt sigură.

Mă ridic și mă întind. Umbra pergolei e răcoroasă pe terasa construită de bunicul meu, ebenist de meserie – ultima lui lucrare înainte să moară brusc acum zece ani. Acest înveliș exterior al cabanei, în parte acoperită de vegetație, îi dă un aer de casă de vacanță. Grădina se întinde pe aproape patruzeci de metri în lungime, înconjurată de o pădure lăsată în stare sălbatică și de un gard viu de asemenea lăsat în voia lui. Cât e vreme bună, datorită apropierii lacului, gazonul rămâne verde mult timp. E tuns de curând și mărginit în partea dinspre mal de o fâșie de nisip cenușiu și pietre. Benjamin începe deja să-mi povestească aventurile lui în timp ce fuge spre mine, dar e prea departe, nu aud nimic. Hermione vine cu tatăl ei, încărcăți cu echipament de scufundări.

– Am coborât cu tata până la cinci metri! Am văzut un păstrăv uite-așa de mare!

Brațele întinse ale băiatului meu par prea scurte pentru peștele enorm zărit în lac. Marceau ajunge în dreptul meu și mă sărută pe frunte. Buzele lui încă păstrează răceala Lémanului. Benjamin îl

trage de mânecă ca să-i confirme povestea despre descoperirea miracolului cu solzi strălucitori. Hermione îl surprinde punându-i pe cap șapca pe care o scăpase în urma lui. În acest moment simt fragilitatea fericirii – la fel de fugitivă ca un pește care dispare în adâncuri. Mă iau amețelile, devin conștientă de tot ce am mai scump și de suferința care m-ar încerca dacă l-aș pierde pe unul dintre ei. Fericirea ne întinde mâna fără să ne anunțe. La fel poate și s-o retragă.

– Sarah?

Marceau îmi zâbește, apoi se duce să descarce într-o parte echipamentul de scufundări. Îi prind privirea, mi se pare că în ea citesc ceea ce simt și eu. Dar el cunoaște mai bine ca oricine prețul și nepermanența acestor momente. Deja a lipit laolaltă atâtea bucăți din fericiri sfărâmate. Mă duce cu gândul la acea artă japoneză de a repara vase de ceramică sparte, *kintsugi*.

Aproape că pot urmări cu degetul cicatricile de aur pe care le-au lăsat în el aceste amintiri.

2

Sâmbătă, 15 mai 2021

Ziua de dinaintea morții lui Marceau Miller

Acul mare al pendulei din living nu arată încă ora 20. Ticăitul familiar se estompează, acoperit de un zgomot venit de afară. Lumina scade și zăresc farurile mai multor vehicule filtrându-se printre arțarii de pe alee. Bâzâitul surd, specific motorului de la mașina sport a lui Alexis, face să vibreze geamurile bibliotecii vechi pe care am moștenit-o de la bunica mea Louise. După puțin timp îl văd pe fereastră coborând din bolid și afișând un zâmbet larg. Alexis, neschimbat. Benjamin se învârte deja în jurul vehiculului de un roșu aprins. Alexis îl prinde și-l ține atârnat de picioare ca pe o păpușă de cârpe. Apoi pornesc într-o cursă în-drăcită și dispar țipând spre capătul grădinii.

Marceau coboară pe scara vopsită cu alb, culoarea dominantă a interiorului nostru. Îmi place lumina. Geamurile mari care dau spre lac și reflexia munților ne permit să ne bucurăm mereu de priveliștea lui. Am amenajat cabana ca un loft la parter – o bucătărie americană modernă alături de cea veche, deschisă spre living și zona bibliotecii. Un living spațios, poate prea încărcat cu mobilier, recunosc, dar comod și călduros. Marceau vine lângă mine aproape de canapea. Mă cuprinde în brațe, știu că-i place surâsul meu. Îmi zâmbeste și el, fără să-și ia ochii de la mine.

– Ești gata?

– Niciodată nu-s pregătit pentru petrecerile astea, știi bine. Aș prefera să mă bag în așternut cu tine.

Prostuțul ăsta mă înduioșează. E faza mea preferată: între momentul când termină un roman și cel când dispare într-unul nou. Atunci îl regăsesc și suntem cel mai apropiați.

– Atunci de ce ții neapărat să organizez ritualul ăsta în fiecare an când îți apar romanele?

– Ritualul, Sarah, e cheia unui scriitor. Un scriitor fără ritual e un scriitor mort.

– Ai devenit superstițios? Acum, fără glumă, de ce te temi? Că o să se termine? Că n-o să le mai plăci cititorilor tăi?

– De al doilea lucru, frumoasă doamnă: un scriitor care nu se teme e un scriitor terminat. Trebuie să scrii întotdeauna cu o pasiune mai mare decât frica.

– Minunată replică, ar trebui s-o păstrezi pentru următorul interviu... Ia te uită, tocmai editorul tău. A ajuns mai devreme, ca întotdeauna. Lui îi place la nebunie petrecerea asta. Și mai ales pateurile mele cu brânză proaspătă de capră. Curând n-o să i se mai vadă cureaua.

Édouard Payet, cu burta lui bonomă, își plimbă privirea pe fațada cabanei, de parcă ar ezita să intre. Știi că trece în revistă toată casa. Tâmplăria, ușile și ferestrele, șarpanta care susține acoperișul, micul balcon de la etaj, terasa, vegetația întreținută neglijent. I-a plăcut întotdeauna locul ăsta, bârlog al autorului său emblematic. Bate la ușă și mergem să-l întâmpinăm. În urma editorului, Freud, un Welsh Corgi, se leagănă intrând în micul hol pe care, pentru această ocazie, l-am eliberat de lucrurile pe care Benjamin le lasă mereu vraieste. Ghearele cățelului patinează pe parchetul lucios. Cu picioare scurte și destul de dolofan, lătrând întruna, seamănă cu stăpânul lui. Amândoi iau la ochi mâncarea aflată la vedere, ceva mai încolo, pe insula din bucătărie. Nu-mi vine să cred: Édouard are deja un pumn de arahide. Și eu care mă întrebam unde-am pus bolul. De bună seamă că l-a găsit. Le duce cu un gest la gură și le înghite fără să mai mestece, ca pe

niște pastile. Un căpcaun, dar cu un zâmbet jovial și o limbuție dezarmantă.

– Sarah, Marceau! În fiecare an aștept cu bucurie ziua asta. Aici nu se schimbă nimic! Și nici nu trebuie, asta e secretul scriitorului meu vedetă.

Îmbrățișarea lui sinceră e întotdeauna foarte virilă și ghicesc pe umărul meu firele de sare de la arahide lăsate de degetele lui – Freud n-a avut timp să le lingă. Édouard se apleacă deodată spre Marceau, cu o privire complice.

– Ai primit micul meu cadou?

Mă uit un pic stânjenită la Marceau. Nu știu la ce se referă.

– Ascultă, Édouard, e minunat, dar... eu n-am încheietură pentru ceas și... m-aș simți vinovat dacă l-aș strica.

– Un Breitling Aviator e făcut pentru tine! În fiecare săptămână îți pilotezi vechiul Savage Bobber. Marceau, relaxează-te un pic! Ești un om muncitor care nu-și face destule plăceri. La cât câștigi, îți permiți!

– Casa pe malul lacului și avionul îmi ajung. Mă știi – nu vreau să fiu surprins dacă totul se termină într-o zi, așa, dintr-odată, fără niciun semn.

– Aș putea să te public și cu ochii închiși, Marceau.

– Să nu faci asta niciodată.

– Fii pe pace, nu m-am senilizat încă. Iar dacă textul nu-i bun, nu-ți face griji, Marceau, am ghostwriteri pricepuți.

Marceau se schimbă imperceptibil la față. Tocmai a trecut în lumea lui.

– Un accident pe un text... în cazul meu ar fi o ciocnire fatală, Édouard.

– Ei, te tachinez și eu. Știi că întotdeauna aștept cu nerăbdare să văd ce-mi propui.

Îi întind lui Édouard platoul cu pateuri, în timp ce Marceau o șterge englezește. Freud ridică botul și așteaptă firimiturile, dar

Benjamin vine în fugă și-l distrage de la obiectiv. Fiul meu mângâie câinele pe cap și-l ia cu el, chemându-l vesel.

Édouard a înfulecat ultima bucată cu satisfacție nedisimulată, înainte de a se îndrepta aproape ceremonios spre terasă. Poate să înceapă ritualul editorului, pe care-l practică întotdeauna departe de livingul meu, unde nu prea tolerez rotocoalele greoaie de fum. Extrage cu reverență din buzunarul interior al sacoului de tweed o Cohiba Behike 56, Sfântul Graal al pasionaților, ținută într-un toc din cedru spaniol.

Gesturile îi sunt precise, aproape liturgice. Mai întâi scoate umidometrul de buzunar Xikar ca să verifice nivelul ideal al foii de deasupra. Apoi, între degetele experte, învârte trabucul sub nas, adulmecând efluviile de piele și lemn scump. Tăietorul din argint – cadou de la Marceau – face o secțiune dreaptă, eliberând primele note pământii. Édouard se uită cu atenție la tăietură, ca un oenolog care cercetează culoarea unui vin de soi.

Bricheta lui ST Dupont scoate acea flacără albastră caracteristică. Începe ritualul de *toasting*: flacăra atinge delicat vârful trabucului, pregătind tutunul pentru aprindere. Apoi Édouard învârte încet Cohiba deasupra flăcării, într-o coregrafie la milimetru. Se înalță primele fire de fum, purtând promisiunea aromelor complexe care urmează – note de cafea prăjită, de cacao amară și de condimente orientale.

Un zâmbet de mulțumire se schițează pe buzele editorului în timp ce trage primele fumuri, cu ochii pe jumătate închiși, savurând acest moment așa cum te bucuri de o clipă de eternitate. Succesul așteptat al noului roman al lui Marceau se amestecă deja cu panglicile de fum care se înalță în aerul serii, dansând deasupra apelor liniștite ale lacului.

Dau mai tare sistemul hi-fi – prea rar folosim puterea acestor aparate. Sunetul umple casa și ajunge până la lac. În unele seri îmi place să rup liniștea, să răspândesc în cabană veselie și zgomot. O văd pe Karen, care dansează pe terasă cu fiica ei, Zoé, și cu a mea. Nu le observasem când sosiseră. Karen poartă un combinezon cu mâneci-fluture, larg și strâns în talie cu o curea lată, portocaliu-închis. Un material subțire, cu decolteu adânc, care-i avantajează silueta zveltă. Totul combinat cu niște escarpeni cu baretă pe gleznă și talpă tip pană, care o ridică până aproape de un metru optzeci. În acest moment îmi pare rău că n-am ales pantalonii de în care-mi scot în evidență formele. Pe vârful picioarelor, o pup pe Karen și-i fac cu ochiul atingându-i ușor ținuta, iar ea zâmbește. Se lasă din nou luată de fete, în timp ce o întreb unde-i Rollin, soțul ei. Între doi pași de dans, întinde mâna spre grădină. Ceva mai încolo, pe gazon, Alexis îi trage după el pe Marceau și Rollin, de douăzeci de ani bunii săi prieteni, gata s-o facă lată în seara asta. Încurajați de Alexis, cu paharul în mână, umblă legănându-și sugestiv șoldurile. Rollin, masiv și musculos, e întotdeauna foarte stângaci, dar se ia după ei. E un contemplativ, o fire caldă, visătorul blând al găștii, mereu pregătit, în drumețiile noastre, dacă-l întrebi despre faună și floră. Nonconformist până-n măduva oaselor, n-a renunțat niciodată la libertatea lui și trăiește de azi pe mâine dintr-un camion-restaurant. De pe trepte, Édouard expiră rotocoale groase de fum după ce a tras din trabucul roșiat. Cu fața luminoasă și ochii ațintiți spre Marceau. Adevărul e că în asemenea momente mi-e teamă întotdeauna că se va întâmpla ceva și va sfărâma totul – ca în romanele soțului meu. Există alerte false și drame adevărate.

22:00. Se declanșează aspersoarele automate. Uitasem de ele, îmi tresaltă inima. Mă aleg cu câteva picături, izbucnesc țipete

de amuzament și de surpriză. Alexis îl ține pe Rollin sub ploaia artificială, în timp ce Marceau aleargă cu pași mari spre magazie să oprească sistemul. Și, în timp ce cei trei prieteni distrează publicul, fiul meu mă trage de mânecă și mă duce sub micile picături răcoritoare în această seară caldă cu aparențe false de vară. Mă trezesc ușor din beție, inima îmi bate toba, dar respir – și-mi dau frâu liber.

Magia se sfârșește la fel de brusc cum începuse. Rețeaua de aspersoare a fost oprită, băieții sunt learcă. Alexis se dezbracă și încearcă să-l tragă pe Rollin spre lac. Acesta rezistă în fața zurbagului chercelit și-l lasă să se ducă singur. A încasat-o deja destul, ud cum e din cap până-n picioare. Alexis, zeflemitor, aproape gol în mijlocul grădinii mari în înserare, în fasciculul luminilor dinspre cabană, lansează o ultimă chemare generală. Rollin scutură din cap, în timp ce Alexis se avântă pe gazon și dispare plonjând în lacul devenit beznă. Trec mai multe secunde și țâșnește din adânc, improșcând zgomotos, persiflant. Plescăitul apei din jurul lui face să scânteieze suprafața, unde dansează punctele proiectate de corpurile de iluminat pe imensitatea lacului. În depărtare, malul elvețian se profilează ca un șarpe luminat. Știu că temperatura lacului e pătrunzătoare. Chiar și sub efectul mai multor pahare, nu scapi de mușcătura ei rece. Cel mai important e să nu ia viața celor pe care-i iubesc; deja m-a aruncat o dată înapoi, chiar înainte să mă înec. Îi datorez faptul că sunt o înotătoare experimentată, chiar cu câteva medalii în palmares. Sunt eu cu el, ca pădurile și munții din jur – dintotdeauna.

Lui Rollin hainele i s-au lipit de piele, dezvăluindu-i umerii indesați.

– Cred că acum am nevoie de un prosop.

– Nu e de-ajuns, idiotule, îi spun eu râzând. Știi casa, du-te la baie și ia niște lucruri din dulapul lui Marceau. Doar că o să te

Karen pufnește în răs odată cu mine în timp ce Rollin intră în casă. Ne cunoaștem de mult, prin intermediul bărbaților noștri. Prietenia noastră și încrederea pe care o avem una în cealaltă ne-au permis să avem ideea de a ne asocia ca să înființăm o agenție de închiriere de ambarcațiuni, care de atunci merge destul de bine. La câțiva metri de mal, Alexis fluieră și își aruncă spre grădină chiloții learcă. Freud nu se lasă rugat și prinde din zbor materialul ud, pe care i-l aduce stăpânului său. Alexis se apropie de țârm și iese din apă de-a-ndăratelea, întorcând spre noi fesele albe. Karen reacționează cel mai prompt:

– Alexis, copiii! Exagerezi!

Alexis își continuă fanfaronada ducându-se la ponton, pe care-l folosește ca rampă de lansare ca să plonjeze din nou în lac, cu o stângăcie teatrală. Benjamin începe și el să se dezbrace, dar îl opresc repede. Dezamăgit, se duce pe mal și-l susține pe Alexis, care din depărtare încearcă să mă convingă. N-are rost, băieți.

Rollin reapare ceva mai târziu, uscat, în niște haine ale lui Marceau care nu-i vin. Mi se pare că arată ciudat sau o fi doar obosit? Și-a pierdut zâmbetul și se duce cu pași mari, ținând un prosop, în ajutorul amicului său dezbrăcat care a ieșit din apă și începe să dărdăie. Anatomia lui Alexis nu merită unul atât de mare, dar va fi mai civilizată dacă se învește în el pentru restul serii.

Fac împreună câțiva pași spre capătul grădinii, la adăpostul frunzișurilor de la marginea pădurii, nu departe de barca amarată care încă se leagă în urma clovneriilor lui Alexis. Par în plin conciliabul. Sper că Alexis nu-l va atrage pe Rollin într-o altă idee șuie. Special la petrecerile astea e că par să ne proiecteze cu douăzeci de ani în urmă, în nepăsarea de atunci. Marceau iese la rândul-i din casă, cu un aer serios, ca și cum ar fi deja în altă parte – o figură îngrijorată pe care o văd din când în când la el. De ce și în seara asta? Voi primi vreodată răspuns la acest mister? În

rarele dăți când am vrut să aflu mai multe despre sentimentele care-l încearcă, m-am pomenit parcă pe marginea un prăpăstii fără fund. E limita cuplului nostru. O regulă despre care nu vorbim, o distanță de protecție, protecția lui.

* * *

A trecut de miezul nopții, episodul cu scaldă a schimbat atmosfera. Bufetul rezistă ultimelor asalturi. Lătrăturile lui Freud atrag atenția. I s-au ridicat perii blănii și stă cu fața spre păduricea de lângă grădină. Édouard îl fluieră, degeaba. Până la urmă se duce după el. În jurul cabanei e plin de animale nocturne. Copiii le surprind uneori când se aventurează în pădure.

Édouard se întoarce. În brațele stăpânului, cu limba atârându-i, Freud pare să fi uitat deja totul. Édouard îmi mulțumește pentru petrecere și îi amintește lui Marceau planul pentru următoarele 72 de ore, mai ales apariția la televiziune într-o mare emisiune literară și înregistrarea unui spot pentru radio. Atașata de presă îi va comunica programul actualizat pentru ședințele de autografe din librării. Am învățat de-a lungul anilor că acest job de scriitor e doar o formă de libertate condiționată. Îmi împart soțul cu Édouard, cu jurnaliștii, cu cititorii... Dar și cu multe personaje ficționale. Mi-ar fi mai bine dacă acestea din urmă ar putea să dispară și să mi-l lase ceva mai mult pe Marceau. Nu-mi ajunge faptul că închide computerul doar atâta timp cât mașinaria digeră manuscrisul lui în lucru. Dar nu e decizia mea și nu sunt sigură că e a lui pe de-a-ntregul.

* * *

La ora 1:45 toată lumea a plecat acasă. Hermione și Benjamin sunt în sfârșit în camerele lor, doborâți de somn. Bat discret la ușa

biroului lui Marceau, sanctuarul lui. Îi aud vocea înăbușită chiar de partea cealaltă.

– Încă cinci minute, termin un pasaj. Vin.

În mintea mea traduc... o jumătate de oră sau o oră. Mă duc la baie și iau un paracetamol. Oboseală, alcool, durerea de cap n-o să mai întârzie mult. Sunt epuizată, dar mulțumită că petrecerea a fost un succes. Când mă bag în pat, istoveala și ușoara amețelă de la excesul de alcool mă copleșesc. Nu-mi place ideea de a adormi fără căldura bărbatului meu alături, rezist. Am nevoie de el. Mai rezist, dar conștiința mi se debranșează.

3

Duminică, 16 mai 2021
Ziua morții lui Marceau Miller

Lumină vagă, ecranul ceasului arată 5:10. Marceau nu e lângă mine. Blestemat scriitor. Încrunt din sprâncene, ochii mi se închid la loc. Adorm.

* * *

8:15, o ușoară durere de cap, ghicesc prin obloane vremea bună. Lumina mă agresează. Lângă mine, așternutul nici măcar nu e mișcat. A dormit în birou sau ce? Traversez tiptil coridorul, să nu-i trezesc pe Hermione și Benjamin. Care mamă nu ocrotește somnul copiilor ei? Marceau nu e în birou. Nu intru, nu calc aproape niciodată acolo: nu-i place.

Memoria mea se căznește în ceața trezirii, răcoleșc prin amintiri, nimic nu-mi revine în minte. Ar trebui să fie aici, cu mine. În living e dezordine, strâng de ici și colo câteva vestigii ale petrecerii de ieri și mă uit în grădină: nimeni. Ies desculță pe terasă, cu fața spre lacul calm pe care nicio briză nu-l tulbură. Bărcuța noastră e legată, singuratică, de ponton. Temperatura aerului e blândă, aproape ca-n cabană. În depărtare, în fața hangarului, nu zăresc camioneta noastră veche. Mi se pare că ieri încă era parcată acolo. Ocolesc cabana, în liniștea gazonului proaspăt care-mi absoarbe pașii. Simt cum iarba rece îmi gădilă tălpile. Mă apropii de hangar, larg deschis ca de obicei. Savage Bobber-ul e acolo, cu elicea sclipitoare și aripile largi. Camioneta tot nu se vede. Mă întorc pe